

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษา
ต่อนิตยสารวัยรุ่น" มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษาประวัติ นโยบาย วัตถุประสงค์ของการจัดทำ และการเผยแพร่
นิตยสารวัยรุ่น จำนวน 13 ชื่อเรื่องที่พิมพ์จำหน่ายมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5
ต่อนิตยสารวัยรุ่น ในด้านรูปเล่ม ภาพ ราคา ตัวอักษร คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา
การจัดทำ และประโยชน์ที่ได้รับ

การศึกษาประวัติ นโยบาย วัตถุประสงค์ของการจัดทำ และการเผยแพร่นิตยสารวัยรุ่น

ผู้วิจัยได้สำรวจและรวบรวมรายชื่อนิตยสารวัยรุ่น ทั้งที่เคยพิมพ์จำหน่ายในอดีต
และที่ยังมีพิมพ์จำหน่ายอยู่ (ภายในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2530) ได้นิตยสารวัยรุ่นจำนวน
58 ชื่อเรื่อง ต่อจากนั้นได้ศึกษารูปแบบและลักษณะเนื้อหาของนิตยสารวัยรุ่นทั้งหมดอย่าง
ละเอียด และคัดเลือกเฉพาะนิตยสารวัยรุ่นที่พิมพ์จำหน่ายมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี และยังมี
จำหน่ายอยู่ เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในแบบสอบถามของการวิจัย ได้นิตยสารวัยรุ่น
จำนวน 13 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ซิกทีน/ซิกทีน'ส ท็อป-ป๊อป เธอกับฉัน นำหวาน บงกช
เปรี้ยว แพรวสุดสัปดาห์ เรา โลกคนตรี วัยน่ารัก วัยหวาน HELLO และ YOU & ME

หลังจากนั้นได้สัมภาษณ์บรรณาธิการหรือผู้เกี่ยวข้องในการจัดทำนิตยสาร
วัยรุ่นทั้ง 13 ชื่อเรื่อง เพื่อจะได้ทราบประวัติ นโยบาย วัตถุประสงค์ของการจัดทำ
และการเผยแพร่ และเพื่อนำไปประกอบการศึกษารูปแบบและลักษณะเนื้อหาของนิตยสาร
วัยรุ่นที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

การศึกษาทัศนคติของนักเรียนมัธยม คอนิคยสารวัยรุ่นในคานต่าง

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด และนำไปแจกจ่ายตนเองให้กับนักเรียน ที่คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ประจำจังหวัด สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 จำนวน 11 โรงเรียน รวมจำนวน นักเรียนทั้งสิ้น 432 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด แบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย คำถามแบบตรวจคำตอบ (Checklist) คำถามแบบ มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) คำถามแบบเสนอให้เลือกตอบ และคำถามที่เปิด โอกาสให้ตอบโดยเสรี หลังจากนั้นนำแบบสอบถามทั้งหมดมาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าร้อยละ และทดสอบค่าไคสแควร์ (CHI SQUARE) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ผลการศึกษาประวัติ นโยบาย วัตถุประสงค์ของการจัดทำ และการเผยแพร่ นิคยสารวัยรุ่น

การศึกษาประวัติ นโยบาย วัตถุประสงค์ของการจัดทำ และการเผยแพร่ นิคยสารวัยรุ่นจำนวน 13 ชื่อเรื่องที่พิมพ์จำหน่ายมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี ซึ่งเป็นนิคยสาร วัยรุ่นที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในแบบสอบถามของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ซิกทีน/ซิกทีน'ส ทอป-ป๊อป เธอกับฉัน น้ำหวาน บงกช เปรี้ยว แพรวสุดสัปดาห์ เรา โลกดนตรี วัยน่ารัก วัยหวาน HELLO และ YOU & ME นั้น สรุปได้ว่า บงกช เป็นนิคยสารวัยรุ่นที่ออกวาง จำหน่ายก่อนเล่มอื่นๆ (พฤษภาคม 2524) ต่อมาได้แก่ เปรี้ยว แพรวสุดสัปดาห์ เรา เธอกับฉัน ทอป-ป๊อป วัยหวาน วัยน่ารัก ซิกทีน/ซิกทีน'ส โลกดนตรี HELLO น้ำหวาน และ YOU & ME (สิงหาคม 2528) ถ้าแบ่งตามกำหนดออกจะพบว่า เป็นนิคยสาร รายบักซ์ 6 ชื่อเรื่อง ได้แก่ เธอกับฉัน บงกช เปรี้ยว แพรวสุดสัปดาห์ วัยน่ารัก และ วัยหวาน รายเดือน 7 ชื่อเรื่อง ได้แก่ ซิกทีน/ซิกทีน'ส ทอป-ป๊อป น้ำหวาน เรา โลกดนตรี HELLO และ YOU & ME

นิคยสารวัยรุ่นทั้ง 13 ชื่อเรื่องดังกล่าวจัดทำโดยเอกชนและมีสำนักงานอยู่ใน เขตกรุงเทพมหานครทั้งหมด ทุกชื่อเรื่องมีนโยบายและวัตถุประสงค์ของการจัดทำไม่ แตกต่างกัน กล่าวคือ มุ่งจัดทำเพื่อกลุ่มผู้อ่านวัยรุ่น เน้นความบันเทิงและเรื่องราวที่ เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น แฟชั่น คาราภาพยนตร์ นักร้อง นักดนตรี เพลง แบบทดสอบ บทกวี- กลอนเปล่า นวนิยายรัก เรื่องสั้น เรื่องแปล แฟนคลับ มิตรสัมพันธ์ทางจดหมาย

ตอบปัญหาของวัยรุ่นในคำถามต่าง ๆ เป็นต้น แม้ว่า บางชื่อเรื่องจะเน้นด้านแฟชั่นและวงการโฆษณา บางชื่อเรื่องเน้นเฉพาะเรื่องราวของนักร้อง นักดนตรี แต่เนื้อหาอื่น ๆ นี้ไม่แตกต่างกัน

สำหรับการเผยแพร่นิยายสารวัยรุ่นทั้ง 13 ชื่อเรื่องนั้น พบว่า มีการวางจำหน่ายตามแผงหนังสือทั่วไปทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด บางชื่อเรื่องเปิดรับสมัครสมาชิกด้วย ได้แก่ บงกช เปรี้ยว แพรวสุดสัปดาห์ วัยรุ่นรัก วัยหวาน และ HELLO ซึ่งทั้ง 6 ชื่อเรื่องปัจจุบันยังพิมพ์จำหน่ายอยู่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียนมัธยม ต่อนิยายสารวัยรุ่นในคำถามต่าง ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม "ทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ต่อนิยายสารวัยรุ่น" สรุปผลได้ดังนี้

1. รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

นักเรียนทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 15-18 ปี และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-6 นักเรียนที่เคยอ่านนิยายสารวัยรุ่นมาก่อนมีจำนวน 380 คนจากนักเรียนที่คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 432 คน คิดเป็นร้อยละ 87.96 โดยที่นักเรียนหญิงเคยอ่านมากกว่านักเรียนชาย ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนที่ไม่เคยอ่านนิยายสารวัยรุ่นมาก่อนมากที่สุด ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นิยายสารวัยรุ่นที่มีนักเรียนเคยอ่านมาก่อนมากที่สุดได้แก่ วัยหวาน (ร้อยละ 77.89) ขณะที่ เรา มีนักเรียนเคยอ่านน้อยที่สุด (ร้อยละ 8.68) เหตุผลที่นักเรียนอ่านเป็นเพราะเห็นว่ามีประโยชน์สำหรับวัยรุ่น และเป็นไปตามความชอบของนักเรียนเองเป็นสำคัญ วิธีการอ่านส่วนใหญ่ขอยืมจากเพื่อนหรือพี่ (ร้อยละ 72.37) มากกว่าซื้ออ่านเอง (ร้อยละ 70.79) ส่วนแหล่งที่นักเรียนหาอ่านได้มากที่สุด คือ จากห้องสมุดโรงเรียน

ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยอ่านนิยายสารวัยรุ่นมาก่อนนั้นมีจำนวน 52 คน (ร้อยละ 12.04) เหตุผลที่ไม่อ่านคือ ไม่ชอบ เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์ และผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้อ่าน และมีนักเรียน 2 คนให้เหตุผลว่า ไม่เคยรู้จักนิยายสารวัยรุ่นมาก่อนเลย

2. ทรรศนะหรือความคิดเห็นของนักเรียนต่อนิตยสารวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ

2.1 ด้านรูปเล่ม

นักเรียนมัธยมเกินกว่าร้อยละ 60 เห็นว่านิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อ มีขนาดและจำนวนหน้าเหมาะสมดีแล้ว โดยที่ขนาดของนิตยสารวัยรุ่นส่วนใหญ่มีขนาด ประมาณ $8\frac{1}{2}$ นิ้ว X $11\frac{1}{2}$ นิ้ว หรือ ขนาด 8 หน้ายก ส่วนจำนวนหน้าที่เหมาะสม โดยเฉลี่ยมีตั้งแต่ประมาณ 96-180 หน้า

2.2 ด้านภาพ

นักเรียนมัธยมเห็นว่า ภาพประกอบในนิตยสารวัยรุ่นเกือบทุกชื่อ มีความสอดคล้องกับนิตยสารพอใช้ได้ ยกเว้น วัยรุ่นรัก และ วัยรุ่นหวาน ที่นักเรียน เห็นว่า ภาพประกอบเหมาะสมดีแล้ว ($\bar{x} = 2.69$ และ 2.65) เกี่ยวกับ ภาพปกหน้า-หลัง มีนิตยสารวัยรุ่น 8 ชื่อที่นักเรียนเห็นว่า ภาพปกหน้า-หลังพอใช้ได้ ส่วนอีก 5 ชื่อ นักเรียนเห็นว่า สวยงาม ซึ่งได้แก่ เชอภกับฉันทน์ น้ำหวาน แพรวสุดสัปดาห์ วัยรุ่นรัก และ วัยรุ่นหวาน โดยที่นักเรียนพึงพอใจกับความสวยงามของภาพปกหน้า-หลังใน วัยรุ่นรัก มากที่สุด ($\bar{x} = 2.78$) ถ้าพิจารณาจากค่าอัตราส่วนร้อยละ พบว่า มีเพียง บงกช เท่านั้นที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า ภาพปกหน้า-หลังพอใช้ได้ ส่วน เปรี้ยว มีนักเรียน ให้ความเห็นเท่ากัน คือ ร้อยละ 45.78 ว่า ภาพปกหน้า-หลังสวยงาม และพอใช้ได้

2.3 ด้านราคา

นิตยสารวัยรุ่นถึง 12 ชื่อที่นักเรียนเกินกว่าร้อยละ 60 เห็นว่า ราคาพอซื้อได้ กล่าวคือ มีราคาตั้งแต่ฉบับละ 12-20 บาท มีเพียง แพรวสุดสัปดาห์ เท่านั้น ที่มีนักเรียนให้ความเห็นว่า ราคาพอซื้อได้ และแพงไปในอัตราส่วนร้อยละเท่ากัน (ร้อยละ 49.07) ทั้ง ๆ ที่ แพรวสุดสัปดาห์ ราคาฉบับละ 20 บาท เช่นเดียวกับ เปรี้ยว เรา โลกคนตรี วัยรุ่นรัก วัยรุ่นหวาน และ HELLO และถ้าหากนิตยสารวัยรุ่น มีราคาแพงขึ้น HELLO เป็นนิตยสารเพียงชื่อเดียวเท่านั้นที่นักเรียนแสดงเจตนาว่าจะยังคงซื้ออยู่ ซึ่งมีนักเรียนให้ความเห็นดังกล่าวสูงถึงร้อยละ 49.02 ขณะที่นิตยสาร ชื่ออื่น ๆ อีก 12 ชื่อ นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจว่าจะยังคงซื้ออยู่ หรือไม่ซื้อ

2.4 กำนตัวอักษร

ขนาดตัวอักษรที่ใช้ในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อตามความเห็นของนักเรียนมัธยมนั้นเหมาะสมดีแล้ว และตัวอักษรที่ใช้ในนิตยสารวัยรุ่นเกือบทุกชื่อมีความชัดเจนปานกลาง ยกเว้น แพรวสุดสัปดาห์ ที่ตัวอักษรมีความชัดเจนมาก แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราส່วนร้อย พบว่า ตัวอักษรที่ใช้ใน HELLO มีความชัดเจนมากเป็นอัตราส່วนร้อยสูงสุด (ร้อยละ 52.55) ในเรื่องสีของตัวอักษร นักเรียนพึงพอใจในระดับปานกลาง แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราส່วนร้อย พบว่า มีเพียง HELLO และ วัยรุ่นรัก ที่นักเรียนส่วนใหญ่พึงพอใจมากสูงกว่าความพอใจปานกลาง เกี่ยวกับระยะห่างระหว่างตัวอักษร หรือช่องไฟนั้น ความเห็นของนักเรียนอยู่ในระดับใกล้เคียงกันระหว่างเหมาะสมดีแล้วกับพอใช้ได้ แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราส່วนร้อย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ 50 เห็นว่า เหมาะสมดีแล้วในนิตยสารทุกชื่อ ส่วนระยะห่างระหว่างบรรทัด พบว่า สะดวกต่อการอ่านปานกลาง แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราส່วนร้อย จะพบว่า มีนิตยสารวัยรุ่นเพียง 3 ชื่อที่นักเรียนให้ความเห็นวาระยะห่างระหว่างบรรทัดสะดวกต่อการอ่านมากกว่าความเห็นระดับอื่น ได้แก่ HELLO เรา และ แพรวสุดสัปดาห์ ขณะที่ น้ำหวาน มีนักเรียนให้ความเห็นเท่ากับว่าสะดวกต่อการอ่านมาก และสะดวกต่อการอ่านปานกลาง

2.5 กำนคอลัมน์

ชื่อคอลัมน์ในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้อยากอ่านปานกลาง แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราส່วนร้อย พบว่า มีนิตยสารวัยรุ่น 5 ชื่อ คือ วัยรุ่นรัก วัยรุ่นหวาน เธอกับฉัน HELLO และ แพรวสุดสัปดาห์ ที่นักเรียนเห็นว่า ชื่อคอลัมน์ดึงดูดความสนใจให้อยากอ่านมาก นักเรียนส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ 50 เห็นว่า จำนวนคอลัมน์ในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อนั้นเหมาะสมดีแล้ว คือ จำนวน 20-40 คอลัมน์ ส่วนการอ่านคอลัมน์ในนิตยสารวัยรุ่น มีนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 30 ตอบว่า อ่านทุกคอลัมน์ โดยที่ส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ 40 ตอบว่า เลือกอ่านแต่ที่ชอบ เกี่ยวกับการชอบเล่นเกมในนิตยสาร เช่น ทายปัญหา ทำแบบทดสอบ ฯลฯ ปรากฏว่า นักเรียนชอบเล่นเกมในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อในระดับปานกลาง แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราส່วนร้อยจะพบว่า มีเพียงเกมใน วัยรุ่นรัก ที่นักเรียนชอบมากที่สุดกว่าชอบปานกลาง สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในนิตยสารเป็นการส่วนตัว เช่น เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการ ตอบปัญหา หาเพื่อนทางจดหมาย ฯลฯ นักเรียนเคยคิดเข้าร่วม

ในนิตยสารทุกชื่อ โดยที่กิจกรรมใน วัยหวาน มีนักเรียนคิดจะเข้าร่วมมากที่สุด (ร้อยละ 66.22) และมีนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 10 ตอบว่า เคยเข้าร่วมกิจกรรมบ่อย ๆ

2.6 ด้านการใช้ภาษา

ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมต่อภาษาที่ใช้ในนิตยสารวัยรุ่นปรากฏชัดเจนนอกมาว่า นิตยสารวัยรุ่นเกือบทุกชื่อใช้ภาษาที่อ่านง่าย เข้าใจเรื่องได้ดี มีเพียง ท็อป-ป๊อป และ บงกช ที่นักเรียนเห็นว่า ใช้ภาษาง่าย ๆ แต่บางครั้งไม่เข้าใจ แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราร้อย จะพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า นิตยสารทุกชื่อใช้ภาษาที่อ่านง่าย เข้าใจเรื่องได้ดี ส่วนในเรื่องของความรู้สึกต่อการใช้คำแสลงหรือคำย่อ เช่น ยัย นู๋ บับ เพ่ ฯลฯ ในนิตยสารวัยรุ่น นักเรียนรู้สึกเฉยๆ กับการใช้คำดังกล่าวในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อ

2.7 ด้านการโฆษณา

นักเรียนมัธยมส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ 60 เห็นว่า จำนวนโฆษณาในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อที่มีหน้าโฆษณานั้นเหมาะสมดีแล้ว โดยที่แต่ละชื่อมีจำนวนหน้าโฆษณาไม่เท่ากัน กล่าวคือ มีตั้งแต่ 1-60 หน้า และมีนิตยสาร 2 ชื่อที่ไม่มีหน้าโฆษณา คือ ท็อป-ป๊อป และ YOU & ME ส่วนความเหมาะสมของโฆษณา กับนิตยสารนักเรียนให้ความเห็นว่า เหมาะสมบางส่วน ยกเว้น วัยน่ารัก และ วัยหวาน ที่นักเรียนเห็นว่า เหมาะสมดีแล้ว ถาพิจารณาจากคำอัตราร้อย พบว่า ความเห็นเหมาะสมดีแล้วและเหมาะสมบางส่วนอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 32.45-64.53 กับร้อยละ 32.09-60.16)

2.8 ด้านการจัดทำ

นักเรียนมีความพึงพอใจในนิตยสารวัยรุ่นที่เคยอ่านในระดับปานกลาง ยกเว้น วัยน่ารัก ที่นักเรียนพึงพอใจมาก ($\bar{X} = 2.64$) แต่ถาพิจารณาจากคำอัตราร้อย พบว่า ยังมีนิตยสารวัยรุ่นอีก 4 ชื่อที่นักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจมาก ได้แก่ วัยหวาน HELLO เธอกับฉัน และ แพรวสุดสัปดาห์ โดยที่ เธอกับฉัน มีนักเรียนพึงพอใจในระดับมากและปานกลางเป็นจำนวนเท่ากัน ส่วนนิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนเห็นว่าจัดทำได้ดี ได้แก่ เธอกับฉัน วัยน่ารัก และ วัยหวาน นิตยสารชื่ออื่นๆ นักเรียน

เห็นว่า จัดทำไต่ปานกลาง แต่คำพิจารณาจากคำอัตราส่วนร้อย พบว่า ยังมี นำหวาน แพรวสุดสัปดาห์ โลกดนตรี และ HELLO ที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า จัดทำได้ดี ขณะที่ เรา ไม่มีนักเรียนให้ความเห็นว่า จัดทำไม่ดี ควรปรับปรุง

2.9 กานประโยชน์ที่ได้รับ

นักเรียนมัธยมส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า ได้ประโยชน์จากการอ่านนิตยสารวัยรุ่นในระดับปานกลาง แต่คำพิจารณาจากคำอัตราส่วนร้อย พบว่า มีนิตยสาร 2 ชื่อที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า ได้ประโยชน์จากการอ่านมาก คือ HELLO และ แพรวสุดสัปดาห์

3. ประเภทของคอลัมน์ต่างๆ ที่ปรากฏในนิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนชอบที่สุด

ประเภทของคอลัมน์ที่นักเรียนชอบมากที่สุด 5 คอลัมน์แรก ได้แก่ แฟชั่น ขำขัน การ์ตูน เกร็ดความรู้ สารคดี บทกวี กลอนเปล่า และ เรื่องสั้น และ เพลง ตามลำดับ โดยที่ บทกวี กลอนเปล่า และ เรื่องสั้น มีผลรวมของคะแนนจากความชอบของนักเรียนเท่ากัน ส่วนสาเหตุที่ชอบคอลัมน์ทั้ง 6 ประเภทมากกว่าคอลัมน์ประเภทอื่น เป็นเพราะ สามารถนำไปใช้ในชีวิตรู้ได้ โดยเฉพาะในเรื่องการแต่งกาย ให้ความเพลิดเพลินสนุกสนาน ผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น ให้อคติสอนใจ เกิดความซาบซึ้งในความหมายและความไพเราะ กะทัดรัด อ่านจบในฉบับ และชอบร้องและฟังเพลง จึงต้องการทราบเนื้อร้องของเพลงด้วยตามลำดับ

4. รายชื่อนิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนชอบที่สุด

นิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนชอบมากที่สุด โดยสรุปผลจากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้เพียง 358 คน (ร้อยละ 94.21) ได้แก่ วัยหวาน เพราะมีคอลัมน์ให้อ่านมาก เนื้อหาสาระดี มีประโยชน์ และสนองตอบความต้องการของวัยรุ่นได้มากที่สุด รองลงมาคือ วัยน่ารัก เพราะมีแฟชั่นมาก สวยงามเหมาะกับวัยรุ่น และ เธอกับฉัน เพราะเนื้อหาสาระดี บางคอลัมน์น่าสนใจและมีให้อ่านมาก ขณะที่ เรา มีนักเรียนชอบน้อยที่สุด และมีนักเรียนร้อยละ 5.79 ไม่ได้แสดงความคิดเห็นว่าชอบนิตยสารวัยรุ่นชื่อใด

ส่วนนิคยสารวัยรุ่นที่นักเรียนเห็นว่า ควรปรับปรุงมากที่สุด โดยสรุปผล จากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้เพียง 157 คน (ร้อยละ 41.32) ได้แก่ บงกช โดยควรปรับปรุงด้านเนื้อหาสาระ และภาพประกอบ รองลงมาคือ ซิกทีน/ซิกทีน'ส ควรปรับปรุงเรื่องภาพสี และมีคอลัมน์ให้อ่านมากขึ้น ขณะที่ เรา มีนักเรียนให้ความเห็น น้อยที่สุดว่า ควรปรับปรุง และมีนักเรียนไม่แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ถึงร้อยละ 58.68

5. การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนมัธยมตอนต้นนิคยสารวัยรุ่น ในด้านต่าง ๆ กับเพศและชั้นเรียน

ผู้วิจัยได้ใช้ วัยหวาน เป็นตัวแทนของนิคยสารวัยรุ่น เพื่อทำการศึกษา เปรียบเทียบ ด้วยเหตุผลที่ว่า มีนักเรียนเคยอ่านมากที่สุด และเป็นนิคยสารที่มีนักเรียน ชอบมากที่สุด ซึ่งปรากฏผลดังนี้

5.1 การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนมัธยมตอนต้นนิคยสาร วัยรุ่นในด้านต่างๆ จำแนกตามเพศ

ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชายกับกลุ่ม นักเรียนหญิงที่แสดงทัศนคติต่อนิคยสารวัยรุ่นในด้านรูปเล่ม ภาพ ราคา ตัวอักษร คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา การจัดทำ และประโยชน์ที่ได้รับ โดยการทดสอบ ค่าไคสแควร์ ได้ค่าไคสแควร์ 2.13; 4.06, 3.84; 5.32, 6.36; 5.91, 0.24; 0.76; 9.82; 2.75; 1.62, 6.72; 5.21; 6.77; 4.71; 0.04, 9.20; 0.65, 2.22; 1.95, 4.30; 5.56 และ 0.71 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า ค่าไคสแควร์ที่ตาราง $df=2$ และความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (χ^2 ตาราง = 9.21) เกือบทั้งหมด ยกเว้นค่าไคสแควร์ของทัศนคติของตัวอักษรที่มากกว่าค่า ไคสแควร์ตาราง (9.82 > 9.21) สรุปได้ว่า ทัศนคติของนักเรียนมัธยมตอนต้นนิคยสาร วัยรุ่นในด้านรูปเล่ม ภาพ ราคา คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา การจัดทำ และ ประโยชน์ที่ได้รับไม่แตกต่างกันตามเพศ ยกเว้นทัศนคติในด้านตัวอักษร ซึ่งแตกต่างกัน เฉพาะในเรื่องของสี ส่วนในเรื่องของขนาด ความชัดเจน ระยะห่างระหว่างตัวอักษร (ช่องไฟ) และระยะห่างระหว่างบรรทัดนั้นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการทดสอบตรงกับ สมมติฐานของงานวิจัยนี้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

5.2 การศึกษาเปรียบเทียบทรศนะของนักเรียนมัธยมตอนต้นศึกษาวัยรุ่นในค่านต่างๆ จำแนกตามชั้นเรียน

ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ที่แสดงทรศนะตอนต้นศึกษาวัยรุ่นในค่านรูปเล่ม ภาพ ราคา ตัวอักษร คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา การจัดทำ และประโยชน์ที่ได้รับ โดยการทดสอบค่าไคสแควร์ ได้ค่าไคสแควร์ 16.05; 5.62, 15.32; 10.79, 9.96; 12.02, 24.29; 9.12; 11.32; 20.2; 7.18, 15.54; 12.3; 6.15; 6.61; 8.45, 9.42; 5.64. 16.2; 6.55, 12.32; 15.49 และ 8.26 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า

ค่าไคสแควร์ที่ตาราง df 10 และความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

(χ^2 ตาราง = 23.21) เกือบทั้งหมด ยกเว้นค่าไคสแควร์ของทรศนะต่อขนาดตัวอักษรที่มากกว่าค่าไคสแควร์จากตาราง ($24.29 > 23.21$) สรุปได้ว่า ทรศนะของนักเรียนมัธยมตอนต้นศึกษาวัยรุ่นในค่านรูปเล่ม ภาพ ราคา คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา การจัดทำ และประโยชน์ที่ได้รับไม่แตกต่างกันตามชั้นเรียน ยกเว้นทรศนะในค่านตัวอักษร ซึ่งแตกต่างกันเฉพาะในเรื่องของขนาด ส่วนในเรื่องของความชัดเจนสี ระยะห่างระหว่างตัวอักษร (ช่องไฟ) และระยะห่างระหว่างบรรทัดนั้นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการทดสอบตรงกับสมมติฐานของงานวิจัยนี้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

สรุปผลการวิเคราะห์ของข้อ 5 นี้ได้ว่า ส่วนใหญ่ค่านกับสมมติฐานของงานวิจัยที่ว่า "นักเรียนมัธยมมีทรศนะตอนต้นศึกษาวัยรุ่นในค่านรูปเล่ม ภาพ ราคา คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา การจัดทำ และประโยชน์ที่ได้รับแตกต่างกันไปตามเพศและชั้นเรียน" ยกเว้นทรศนะในค่านตัวอักษร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของงานวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษาประวัติ นโยบาย วัตถุประสงค์ของการจัดทำ และการเผยแพร่ นิตยสาร วัยรุ่น

ในการศึกษานิตยสาร วัยรุ่นจำนวน 13 ชื่อเรื่องที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในแบบสอบถามของการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลว่า บางกช เป็นนิตยสาร วัยรุ่นที่ออกจำหน่าย

ก่อนเล่มอื่นๆ และปัจจุบันยังพิมพ์จำหน่ายอยู่ ขณะที่ YOU & ME ออกวางจำหน่าย
 หลังสุด และหยุดออกจำหน่ายแล้ว เช่นเดียวกับ ซิกทีน/ซิกทีน'ส์ ทอป-ป๊อป และ
เรา ที่หยุดออกจำหน่ายเช่นกัน อาจเป็นไปได้ว่าเพราะ บงกช ไม่ได้เน้นกลุ่มผู้อ่านที่
 เป็นวัยรุ่นแต่กลุ่มเด็กวัย แต่ยังคงการให้เป็นหนังสืออ่านประจำบ้าน ประจำครอบครัว
 ค่าย ผู้อ่านจึงยังคงมีอยู่อย่างเหนียวแน่น โดยเฉพาะกลุ่มแม่บ้านที่ชอบอ่านนวนิยาย
 ซึ่ง บงกช มีเสนอมากกว่านิตยสารวัยรุ่นเล่มอื่นๆ สำหรับนิตยสารวัยรุ่นอีก 4 ชื่อเรื่อง
 ซึ่งได้แก่ ซิกทีน/ซิกทีน'ส์ ทอป-ป๊อป เรา และ YOU & ME นั้น อาจเป็นเพราะ
ทอป-ป๊อป และ YOU & ME ไม่มีหน้าโฆษณา และทั้ง 4 ชื่อเรื่องไม่มีระบบสมาชิก
 จึงทำให้จำนวนการผลิตของแต่ละฉบับไม่แน่นอน แล้วแต่ผู้อ่านจะซื้อหรือไม่ซื้อ ทำให้
 ประสบกับการขาดทุน ไม่สามารถพิมพ์จำหน่ายต่อไปได้

ส่วนการที่นิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อเรื่องจัดทำโดยเอกชนนั้น เป็นเพราะ
 หน่วยราชการ มูลนิธิ หรือองค์การต่าง ๆ จะจัดทำวารสารวิชาการเท่านั้น ไม่มี
 การจัดทำนิตยสารบันเทิง และการที่สำนักงานของนิตยสารวัยรุ่นทั้งหมดอยู่ในเขต
 กรุงเทพมหานคร เป็นเพราะความเจริญทางด้านการขนส่ง เทคโนโลยี และแหล่งข้อมูล
 ของเนื้อหาที่จะนำมาเสนอนั้นสามารถหาได้ง่าย และสะดวกมากกว่าต่างจังหวัด

สำหรับค่านี้อาสาส่วนใหญ่ที่ไม่แตกต่างกัน เป็นเพราะว่านิตยสาร
 วัยรุ่นแต่ละชื่อเรื่องต่างพยายามเสนอเนื้อหาที่มีความหลากหลาย เพื่อสนองตอบ
 ความต้องการของวัยรุ่นที่มีรสนิยมต่างกัน จะได้เลือกอ่านคอลัมน์ที่ตนชอบได้

ในด้านการเผยแพร่ที่มีทั้งการวางจำหน่ายตามแผงหนังสือทั่วไป และ
 การเปิดรับสมัครสมาชิกด้วยของนิตยสารบางฉบับนั้น ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่า
 การมีระบบสมาชิกมีทั้งผลดีและผลเสีย ผลดีคือ ทำให้ผู้ผลิตทราบจำนวนจำหน่ายหรือ
 จำนวนการผลิตที่แน่นอนจำนวนหนึ่ง และสามารถนำเงินค่าสมาชิกรวมมาใช้ในการลงทุน
 ผลิตได้ ส่วนผลดีสำหรับผู้อ่านคือ ได้รับนิตยสารที่ส่งถึงบ้านเป็นประจำ โดยไม่ต้องไป
 ซื้อตามแผงหนังสือ บางชื่อเรื่องส่งให้สมาชิกก่อนวางจำหน่าย สำหรับผลเสียนั้นมัก
 ตกอยู่กับผู้อ่านมากกว่า ตรงที่ว่า ถ้านิตยสารเลิกกิจการ ผู้อ่านมักจะเสียเงินไปโดยไม่ได้อ
 รับเงินกลับคืน

2. การศึกษาพรรณานะของนักเรียนมัธยมตอนต้นศึกษารายวิชาในค่านต่าง ๆ

2.1 รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เคยอ่านนิยายสารวิทยุรุ่นมาก่อน ส่วนใหญ่เป็นหญิง ซึ่งตรงกับงานวิจัยในอดีตของ ดวงเดือน พันธุมนาวัน, อรพินทร์ ชูชม และ สุภาพร ลอยด์ (2529: 227) ที่พบว่า นักเรียนหญิงอ่านสิ่งตีพิมพ์มากกว่านักเรียนชาย วิทยุหวาน เป็นนิยายสารวิทยุรุ่นที่มีนักเรียนเคยอ่านมากที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะจัดทำได้ดี มีเนื้อหาหลากหลาย และน่าสนใจ สนองตอบความต้องการของวัยรุ่นได้มาก เขียนโดยผู้เขียนที่เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง และมีวางจำหน่ายทั่วไป และเปิดรับสมาชิกด้วย จึงเป็นที่นิยมแพร่หลายในหมู่วัยรุ่น ขณะที่ เรา มีนักเรียนอ่านน้อยที่สุด เหตุผลที่นักเรียนอ่านเป็นเพราะเห็นว่ามีประโยชน์ และใช้วิธีการขอยืมจากเพื่อนหรือที่มากกว่าซื้ออ่านเอง เนื่องจากยังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง ห้างสมุดโรงเรียนเป็นแหล่งที่นักเรียนหาอ่านได้มากที่สุด ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยอ่าน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งอาจเป็นเพราะเพิ่งเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จึงยังไม่รู้จักนิยายสารวิทยุตีพิมพ์

2.2 พรรณานะหรือความคิดเห็นของนักเรียนตอนต้นศึกษารายวิชาในค่านต่าง ๆ

ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพรรณานะของนักเรียนมัธยมตอนต้นศึกษารายวิชาในค่านต่าง ๆ นั้น ยังไม่เคยมีงานวิจัยใดทำการศึกษาค้นคว้าในลักษณะเช่นนี้มาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลตามลำดับ ดังนี้

2.2.1 ค่านรูปเล่ม

นักเรียนเห็นว่า รูปเล่มของนิยายสารวิทยุรุ่นทุกชื่อเหมาะสมดีแล้ว กล่าวคือ ส่วนใหญ่มีขนาดประมาณ $8\frac{1}{2}$ นิ้ว $\times$ $11\frac{1}{2}$ นิ้ว หรือขนาด 8 หน้ายก จำนวนหน้าตั้งแต่ 96-180 หน้า ซึ่งขนาดดังกล่าวเป็นขนาดของนิยายสารวิทยุรุ่นส่วนใหญ่ และเป็นขนาดของนิยายสารทั่วไปที่วางจำหน่ายตามแผงหนังสือ ได้รับความนิยมมากในหมู่ผู้อ่าน ละผู้พิมพ์ เพราะสะดวกแก่การพิมพ์ การหยิบจับ และการ

จำหน่ายมากกว่าขนาดอื่น (วิษณุ สุวรรณเพิ่ม 2526: 292)

2.2.2 ก้านภาพ

นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า ภาพประกอบในนิตยสารวัยรุ่นเกือบทุกชื่อมีความสอดคล้องกับนิตยสารพอใช้ได้ ยกเว้น วัยรุ่นรัก และ วัยรุ่นหวาน ที่นักเรียนเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว ซึ่งความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นที่ว่า วัยรุ่นรัก และ วัยรุ่นหวาน มีภาพปกหน้า-หลังสวยงามมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะส่วนใหญ่แสดงแบบโดยคาราภาพยนตร์ นักร้อง นักดนตรี นายแบบ นางแบบที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของวัยรุ่น

2.2.3 ก้านราคา

ราคาของนิตยสารที่นักเรียนเห็นว่าพอใช้ได้ มีราคาตั้งแต่ฉบับละ 12-20 บาท ซึ่งเป็นราคาที่ไม่ว่างและไม่แพงจนเกินไป บางคนสามารถขอเงินจากผู้ปกครองหรือเก็บเงินไว้ซื้อเองได้ แต่หากมีราคาแพงขึ้น นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจว่าจะยังคงซื้ออยู่หรือไม่ซื้อ

2.2.4 ก้านตัวอักษร

นักเรียนเห็นว่า ขนาดของตัวอักษรที่ใช้ในนิตยสารทุกชื่อเหมาะสมดีแล้ว โดยที่ตัวอักษรใน แพรวสุดสัปดาห์ มีความชัดเจนมาก ขณะที่นิตยสารชื่ออื่นๆ นักเรียนเห็นว่าตัวอักษรที่ใช้มีความชัดเจนปานกลาง ส่วนสีของตัวอักษรพบว่า ถูกใจนักเรียนปานกลาง แต่ในส่วนของระยะห่างระหว่างตัวอักษร (ช่องไฟ) ความเห็นของนักเรียนอยู่ในระดับใกล้เคียงกันระหว่างเหมาะสมดีแล้วและพอใช้ได้ เกี่ยวกับระยะห่างระหว่างบรรทัด นักเรียนเห็นว่าสะดวกต่อการอ่านปานกลาง ซึ่งจากการศึกษาของผู้วิจัยเกี่ยวกับตัวอักษรในนิตยสารทุกชื่อ พบว่า ส่วนใหญ่มีขนาด ระยะห่างระหว่างตัวอักษร (ช่องไฟ) และระยะห่างระหว่างบรรทัดพอใช้ได้ มีเพียงการพิสูจน์อักษรเท่านั้นที่บางครั้งยังมีการผิดพลาดอยู่

2.2.5 ก้านคอลัมน์

ผลการวิจัยพบว่า ชื่อคอลัมน์ในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้อยากอ่านปานกลาง จำนวนคอลัมน์ในนิตยสารวัยรุ่น

ทุกชื่อนักเรียนเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว มีตั้งแต่ 20-40 คอลัมน์ ส่วนลักษณะการอ่าน คอลัมน์ พบว่า มีนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 30 อ่านทุกคอลัมน์ โดยที่ส่วนใหญ่เลือกอ่าน แต่ที่ชอบ การที่นักเรียนเลือกอ่านแต่คอลัมน์ที่ชอบ ทำให้นิตยสารวัยรุ่นแต่ละชื่อเรื่องต่าง พยายามเสนอเนื้อหาให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อสนองตอบความต้องการของวัยรุ่น ที่มีรสนิยมต่างกัน เกี่ยวกับเกมในนิตยสาร พบว่า นักเรียนมีความชอบในระดับปานกลาง ส่วนการเข้าร่วมกิจกรรมในนิตยสารเป็นการส่วนตัว นักเรียนเคยคิดเข้าร่วมในนิตยสารทุกชื่อ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความคิดอยากจะทำแสดงออกหรือมีส่วนร่วมในนิตยสาร แต่อาจเป็นเพราะยังขาดความเชื่อมั่นในตนเอง จึงยังไม่กล้าปฏิบัติจริง ซึ่งกิจกรรมใน วัยรุ่น มีนักเรียนแสดงเจตนา เข้าร่วมมากที่สุด อาจเป็นเพราะมีคอลัมน์ที่ได้รับความนิยมหลายคอลัมน์ เช่น "สื่อสัมพันธ์วัยรุ่น" "ความเข้าใจวัยรุ่น" เป็นต้น ("เมื่อน้ำมด หวาน-หวาน-หวาน" 2527: 9)

2.2.6 ด้านการใช้ภาษา

ความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่ปรากฏชัดเจนว่า นิตยสารวัยรุ่นเกือบทุกชื่อเรื่องใช้ภาษาที่อ่านง่าย เข้าใจเรื่องได้ดี ยกเว้น ท็อป-ท็อป และ บงกช ที่นักเรียนเห็นว่า ใช้ภาษาง่าย ๆ แต่บางครั้งไม่เข้าใจ ส่วนความรู้สึกต่อการใช้คำแสลงหรือคำย่อ นักเรียนรู้สึกเฉย ๆ กับการใช้คำดังกล่าวในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อ ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้จัดทำต้องการใช้ภาษาให้เหมาะกับวัยรุ่น และคำดังกล่าวก็เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เมื่อนานไป นักเรียนจึงรู้สึกเฉย ๆ

2.2.7 ด้านการโฆษณา

ผลการวิจัยพบว่า จำนวนโฆษณาในนิตยสารวัยรุ่นทุกชื่อที่มีหน้าโฆษณานั้นเหมาะสมดีแล้ว กล่าวคือ มีตั้งแต่ 1-60 หน้า โดยที่ ท็อป-ท็อป และ You & Me ไม่มีหน้าโฆษณา ส่วนความเหมาะสมของโฆษณากับเนื้อหาของนิตยสารนักเรียนเห็นว่า เหมาะสมบางส่วน ยกเว้น วัยรุ่นรัก และ วัยรุ่น ที่นักเรียนเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว ซึ่งอาจเป็นเพราะโฆษณาในนิตยสารทั้ง 2 ชื่อดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นโฆษณาแฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่นักเรียนสามารถหาซื้อได้ง่าย และเป็นที่ยอมรับในหมู่วัยรุ่น

2.2.8 งานการจัดทำ

นักเรียนมัธยมมีความพึงพอใจในนิตยสารวัยรุ่นที่เคยอ่านในระดับปานกลาง ยกเว้น วัยรุ่นรัก ที่นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะภาพประกอบเหมาะสมดีแล้ว ภาพปกหน้า-หลังสวยงาม โดยเฉพาะภาพแฟชั่นของดารารายานตร์ นักร้อง นักดนตรี นายแบบ นางแบบที่เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

2.2.9 งานประโยชน์ที่ได้รับ

นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า ได้ประโยชน์จากการอ่านนิตยสารวัยรุ่นปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิตยสารวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความบันเทิงมากกว่าความรู้ทางวิชาการ นักเรียนจึงมีความเห็นว่าได้ประโยชน์จากการอ่านปานกลางเท่านั้น

2.3 ประเภทของคอลัมน์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในนิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนชอบที่สุด

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชอบคอลัมน์ประเภทแฟชั่นมากที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มรู้จักการแต่งตัว รักสวยรักงาม ประกอบกับเป็นการแสดงแบบโดยดารารายานตร์ นักร้อง นักดนตรี นายแบบ นางแบบที่เป็นที่นิยมและเป็นที่น่าสนใจ จึงทำให้นักเรียนชอบคอลัมน์ดังกล่าวมาก รองลงมาคือคอลัมน์ประเภทข่าวสั้น การ์ตูน เป็นเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่รักความสนุกสนาน ขณะเดียวกันก็ต้องการมีความรู้เพิ่มมากขึ้น จึงชอบคอลัมน์ประเภทเกร็ดความรู้ สารคดี ถ้วย ส่วนบทกวี กลอนเปล่า ก็เป็นคอลัมน์นักเรียนชอบเช่นกัน เป็นเพราะวัยรุ่นอยู่ในวัยช่างคิดช่างฝัน จึงชอบขอเขียนประเภทรำพึงรำพันสั้น ๆ ("เมื่อน้ำมนต์ หวาน-หวาน-หวาน" 2527: 9) เช่นเดียวกับเรื่องสั้น นอกจากจะกะทัดรัด อ่านจบในฉบับแล้ว บางเรื่องยังให้คติสอนใจอีกด้วย ส่วนคอลัมน์เพลงที่นักเรียนชอบเป็นอันดับที่ 5 เป็นเพราะว่าในปัจจุบัน เสียงเพลงเข้ามามีบทบาทในชีวิตของวัยรุ่นมาก โดยเฉพาะเพลงที่กำลังเป็นที่นิยมและติดอันดับทางวิทยุกระจายเสียง และร้องโดยนักร้อง นักดนตรีคนโปรด ทำให้วัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการร้องเพลงเหล่านั้นได้ด้วย ("ตลาดนิตยสาร" 2526: 22)

2.4 รายชื่อนิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนชอบที่สุด

วัยหวาน เป็นนิตยสารวัยรุ่นที่มีนักเรียนชอบมากที่สุด เพราะมีคอลัมน์ให้อ่านมาก เนื้อหาสาระมีประโยชน์แก่ชีวิตวัยรุ่น และสนองตอบความต้องการของวัยรุ่นได้มาก ส่วนนิตยสารวัยรุ่นที่มีนักเรียนเห็นว่า ควรปรับปรุงมากที่สุด คือ บงกช โดยควรปรับปรุงเนื้อหาและภาพมากกว่าด้านอื่น ๆ

จากผลการวิเคราะห์ถึงนิตยสารวัยรุ่นที่มีนักเรียนมัธยมส่วนใหญ่ชอบมากที่สุด ซึ่งได้แก่ วัยหวาน นั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า เป็นเล่มเดียวกับที่มีนักเรียนเคยอ่านมากที่สุด ซึ่งอาจเป็นเพราะเนื้อหามีประโยชน์แก่วัยรุ่นและมีคอลัมน์ต่าง ๆ ให้อ่านมาก สอนองตอบความต้องการของวัยรุ่นได้มาก นักเรียนที่พอใจในคอลัมน์ต่าง ๆ และโฆษณาที่น่าสนใจมากที่สุด รวมทั้งคิดอยากเข้าร่วมกิจกรรมในนิตยสารมากที่สุด และเป็นหนึ่งในนิตยสารวัยรุ่นที่นักเรียนเห็นว่า จัดทำได้ดี เช่นเดียวกัน ก็เป็นที่น่าสนใจอีกว่า บงกช เป็นนิตยสารเล่มเดียวกับที่มีนักเรียนเห็นว่า จัดทำได้ไม่ดี ควรปรับปรุง เป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่านิตยสารชื่ออื่น ๆ และสิ่งที่นักเรียนเห็นว่า ควรปรับปรุงมากที่สุด ได้แก่ เนื้อหา และภาพประกอบ อาจเป็นเพราะ บงกช มีนวนิยายมากเกินไป ซึ่งนักเรียนเห็นว่า ไม่มีประโยชน์แก่วัยรุ่นเท่าใดนัก ทำให้สามารถกล่าวได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่รู้จักการเลือกอ่าน แมวนิตยสารวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเน้นด้านบันเทิง แต่ในความเป็นจริงนั้น นักเรียนคิดว่า มีความรู้และสาระประโยชน์สอดแทรกอยู่ด้วย โดยเฉพาะความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ชีวิตวัยรุ่น

2.5 การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนมัธยมต่อนิตยสารวัยรุ่นในร้านค้าต่างๆ กับเพศและชั้นเรียน

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศและชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมที่แสดงทัศนคติต่อนิตยสารวัยรุ่นในร้านค้าต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า ทดสอบไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศและชั้นเรียนของนักเรียนต่อทัศนคติในร้านรูปเล่ม ภาพ ราคา คอลัมน์ การใช้ภาษา การโฆษณา การจัดทำ และประโยชน์ที่ได้รับ แต่ในด้านตัวอักษรนั้น พบว่า นักเรียนมัธยมมีทัศนคติของตัวอักษรแตกต่างกันไปตามเพศ และมีทัศนคติของขนาดตัวอักษรแตกต่างกันไปตามชั้นเรียน

ขณะที่ทรนชนะต่อความชัดเจนของตัวอักษร ระยะห่างระหว่าง ตัวอักษร (ช่องไฟ) และ ระยะห่างระหว่างบรรทัดไม่แตกต่างกันตามเพศและชั้นเรียน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้นักเรียน มัธยมมีทรนชนะต่อนิเทศสารวัยรุ่นในค่านตัวอักษรแตกต่างกันตามเพศและชั้นเรียนนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนหญิงเป็นเพศที่ชอบความสวยงาม จึงชอบตัวอักษรที่มีสีต่าง ๆ มากกว่านักเรียนชาย ส่วนในค่านขนาดตัวอักษร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความเห็นว่า ขนาดตัวอักษรค่อนข้างเล็ก และเล็กเกินไปมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น ซึ่งอาจเป็นเพราะการศึกษาเล่าเรียนที่สูงขึ้นและอายุที่มากขึ้น ทำให้นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกิดการสายตาสั้น จึงทำให้นักเรียนมีความเห็นว่า ขนาดตัวอักษร นั้นค่อนข้างเล็กและเล็กเกินไป

ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง "ทรนชนะของนักเรียน โรงเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษา ตอนิเทศสารวัยรุ่น" ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำนิเทศสารวัยรุ่น

1.1 นิเทศสารวัยรุ่นทุกชื่อเรื่องควรให้ความพิถีพิถันในเรื่องของ คุณภาพของเนื้อหาและคอลัมน์ที่นำมาเสนอให้มีความหลากหลายมากขึ้น กล่าวคือ ไม่เน้น แต่ค่านบันเทิงเพียงอย่างเดียว ควรมีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์มากขึ้น โดยเฉพาะ เนื้อหาประเภทเกร็ดความรู้ สารคดี ส่วนบทกวี กลอนแปล และ เรื่องสั้นควรแทรก สารความรู้ในการเขียน และปรับปรุงภาษาที่ใช้ให้สุภาพและเหมาะสม และพิถีพิถัน ในเรื่องของเนื้อหาด้วย ทั้งนี้เพราะคอลัมน์ทั้ง 3 ประเภทดังกล่าวเป็นหนึ่งในคอลัมน์ 5 ประเภทที่นักเรียนชอบมาก

1.2 การผลิตนิเทศสารวัยรุ่นไม่ควรมุ่งเน้นเพื่อกระตุ้นและปลุกเร้า อารมณ์วัยรุ่น เพื่อผลประโยชน์ด้านธุรกิจแต่เพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะด้านการโฆษณา แฟชั่น เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับสำหรับวัยรุ่นที่มีราคาแพง ควรลงพื้นที่ราคาถูก หาซื้อได้ง่าย เพราะแฟชั่นเป็นสิ่งที่นักเรียนชอบที่สุดมากกว่าคอลัมน์ประเภทอื่น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับบรรณารักษ์และผู้ปกครอง

2.1 บอกรับหรือจัดหานิตยสารวัยรุ่นซึ่งเห็นว่ามีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์แก่ชีวิตวัยรุ่น และตรงกับความสนใจหรือความต้องการของวัยรุ่นให้กับนักเรียนหรือเด็กในปกครอง

2.2 กุลล แนะนำ และปลุกฝังให้นักเรียนหรือเด็กในปกครองรู้จักเลือกอ่านเรื่องที่น่าสนใจและมีประโยชน์ในนิตยสารวัยรุ่น โดยชี้แจงถึงลักษณะที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ซึ่งอาจต้องอาศัยจิตวิทยาวัยรุ่นเข้าช่วย ไม่ควรห้ามหรือบังคับไม่ให้อ่าน เพราะจะเป็นการยั่วยุให้พวกเขาอยากอ่านมากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาในนิตยสารวัยรุ่นที่มีพิมพ์จำหน่ายอยู่ในปัจจุบัน เพื่อศึกษาว่าเนื้อหาเป็นอย่างไร เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นมากน้อยเพียงใด

3.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมต่อนิตยสารวัยรุ่นในเขตการศึกษาอื่น หรือในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์

3.3 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นวัยรุ่นตอนปลาย ระดับอุดมศึกษา หรือวัยเริ่มทำงาน เพื่อพิสูจน์อิทธิพลของวัยที่เพิ่มขึ้นต่อทัศนคติในการอ่าน

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย